

Egyek Jézus Krisztusban

Azt mondják, hogy egyházunk azon emberek közössége, akik azonos hitben élnek, azonos szervezeti felépítésben dolgoznak és azonosak abban a világunkban, hogy Jézus Krisztust mással is megismertessék. De végül csak személynégre ezt a gyorsan növekvő világegyházat, ahol nemzetiségek, kultúrák, nyelvek kaleidoszkóppal találkoznak. Meglepő kálifoltségeket találhatunk az áhítatok mádjában és missziós szolgálatainkban is. Hogyan hidalhat át ez a kálifoltsége az egyházon belül?

Halála előtti

Árjában Jézus gondolatai a tanítványaira és az előttük álló feladatokra összpontosultak. Amikor imádságban nem csupán egyedül örökönk gondolt: "De nemcsak ő a rettentő kálifoltságnak, azokért is, akik az ő beszédükre hisznek majd én bennem, hogy mindnyájan egyek legyenek; amint te én bennem Atyám és én te benned..." (Jn 17:20-21).

Isten Igéje

elmondja, hogy az egyház Feje (Ef 1:22), Lelke (1Kor 12:13), hite, keresztsége (Ef 4:5) és alapja (1Kor 3:11) is egy.

Ellen G. White

azt írja, hogy a mi feladatunk bemutatni a világnak, hogy az emberek "le legyenek báráj kálifoltszó nemzetiségek, egyek a Krisztusban".*

Nem kötséges

tehát, hogy Isten egységre hív bennünket - a hívők közösségének egységére. Vajon mit jelent ez gyakorlati szinten? Hogyan tudnánk én, aki egy bizonyos kultúrában és környezetben élő ember vagyok - megérteni azokat a rossz szokásokkal és mádszerekkel - áthidalni a kálifoltszókat egyházam családjában?

Az egységnek

ez a kérdés mindig akkor vetődik fel, amikor a helyi gyülekezetem egyik fiatal tagja kissé másfajta dolgot szeretne kipróbálni, mint amihez én eddig hozzászoktam. Vagy más esetben, amikor a világ más részéről valaki hívőkkel találkozom, akiknek az áhítata nagyban kálifoltszik az én leegyszerűsített, "hívőrom versszakos" és "áldásmondás" stílusomtól.

Nyilvánvalóan

vannak olyan helyzetek, amikor fel kell hagynunk bizonyos kulturális szokásokkal. Azokkal, amelyek ellentétesek Isten akaratával, tantételeinkkel és kálifoltságnkkal, amely nem más, mint adventista azonosságtudatunk veleje. Amikor Krisztus azért imádkozik, hogy kálifoltszó "le legyenek, vajon azt

köri-e tőlünk, hogy állítsuk át ugyanabban a stílusban, egyk ugyanazokat az áteleket, és ugyanolyan módon dicsőítsük Öt?

Bármint

jelentse is, az "egység" nem egyenlő az egyformasággal. És ez nem jelenti azt sem, hogy az egyik kultúrát a másik felül kellene helyezni. Az egység - testvérek és testvérnők között - a Szentlélek munkája. Ez azt jelenti, hogy az előtti tevékenységeim helyezésével sokra először a járt feltelem.

Azt jelenti,

hogy megpróbálom a dolgokat a másik szemével szembe nézni. Azt jelenti, hogy a szeretet és szíveskedés legközelebbi körében, hogy az biztonságos menedékhely legyen a hátrók és nem hátrók számára egyaránt. Azt jelenti, hogy tiszteltem hittestvéreimet, akik a nekik adott káldet és betöltésén fáradoznak saját káldetességükön, saját kultúrájukon belül.

Hálás vagyok

Istennek ezért a világszerte családért, amelyben olyan sok nyelvű és nemzetiségű ember él, és hálás vagyok azért a változatosságért és gazdagságért, amit ezek jelentenek egyházunk lelki életében. Azért imádkozom, hogy a Szentlélek adjon valamennyiünknek bölcsességet, hogy jártulattal viszonyuljunk egymás káldettségéhez, és adjuk azoknak a káldetéseket, amelyek nekik bennünket - testvéreket, testvérnőket -, hogy egyik legyünk a Krisztusban.

Á

* Testimonies for the Church, 9. kötet,
196. oldal

Á

Jan Paulsen